

“Een kerel met een verkwikkend charisma”

Ik leerde Ben Immers een tiental jaren geleden kennen. Ik had net mijn afstudeerwerk achter de rug en werd door hem aan de Katholieke Universiteit Leuven uitgenodigd voor een babbeltje met koffie, koekjes en het plan om een clubje verkeerskundigen in Leuven te vormen.

Het was een fijne vergadering, waarbij mijn ogen meer dan eens bijna uit hun kassen rolden van verbazing. Het werd zelfs nog beter, want in de maanden erna werd het contact vernieuwd en kreeg ik de kans om te promoveren. Een drietal jaren geleden was het dan zover; Ben mocht zich de copromotor van mijn proefschrift noemen, zijn naam prijkte fier op het voorblad van een nieuw boekje.

En hoewel ik tijdens mijn universitaire loopbaan op een naburig departement werkte, kwam ik graag langs dat van Ben en diens bureau gepasseerd (voor zover je Ben kon zien want de Toren van Babel was niets tegen zijn papierstapels). De beste momenten waren donderdagen en vrijdagen, want dat waren nu net de dagen dat hij in België doceerde. Conversaties met hem waren altijd inspirerend tot zelfs zwevend (dat heb je nu eenmaal met enthousiaste mensen, die leven vaak op een ander plateau).

Ben was de man die me bruisend van energie vaak de zonnige zijde van een promotie liet zien (toegegeven, het kan er soms donker aan toegaan voor menig promovendus). Discussies met hem waren dan ook steeds energetisch, en vaak zat ik gretig te luisteren naar zijn relaas over de projecten die hij met TNO in Nederland uitvoerde. Daarnaast beleefde ik ook een fijne tijd als hij op vrijdag besloot om verder te werken op een terras aan de overkant van de straat. Met werken bedoelen we dan eigenlijk “driftig bier drinken”, iets waar wij Vlamingen ons perfect in kunnen vinden. Bij tijd en wijlen was zelfs een receptie op haar plaats, en naarmate die op haar einde liep bleef een kliek die-harders achter waar Ben graag deel van uitmaakte. De grappen, gezellige opmerkingen, en de liters vloeiden rijkelijk. Ach, laat ik niet te hard overdrijven; ik herinner me nog diners waar de aanwezigheid van Ben stevast een centraal punt in de avond vormde; zijn anekdotes en zware verhalen staan in ons collectief geheugen gegrift. Ook zijn spittante opmerkingen op verkeerskundig vlak zijn ons niet ontgaan, ik denk dat ik niemand anders ken die zo’n passie aan de dag legt voor het onderliggend wegennet als Ben. Hij is ook een van de weinige Nederlanders die volgens mij het woordje “redundantie” even vaak gebruikt als dat andere stopwoordje “Nouuuuuuuuu”.

Dat is het leuke aan Ben, eender waar je hem tegenkomt, zij het in zijn bureau, zij het op een terras, zij het in de auto, zij het langs de kant van de baan, zij het op een trein, zij het in een vliegtuig, zij het eender waar... Ben is de man! Zijn naam en faam is nog steeds een dankbaar iets; her en der gaan de deuren open als je zijn naam vernoemt: “Hallo, wist u dat ik Ben Immers persoonlijk ken?” “Geen probleem, mijnheer, komt U toch binnen!”

Ben, ik dank je voor het gezelschap tijdens die vrolijke momenten; iets in me zegt dat je nog wel op de meest onverwachte momenten zult opduiken en van je laten horen.

Ik kijk er naar uit!

*Sven Maerivoet
Senior onderzoeker
Transport & Mobility Leuven*